

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 27 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Hanna Flisikowska

Protokolant:p.o. stażysty Krzysztof Pawlak

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2018 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa R. K.

przeciwko K. W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 33.100 zł (trzydzieści trzy tysiące sto złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 września 2016 r. do dnia zapłaty,
2. W pozostałym zakresie powództwo oddała,
3. Kosztami procesu obciąża strony stosunkowo, powoda w 43% tych kosztów a pozwaną w 57 % tych kosztów, przy czym szczegółowe ich rozliczenie pozostawia referendarzowi sądowemu.

/-/ SSO H. Flisikowska

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 22 grudnia 2015 roku powód R. K. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. W. na rzecz powoda kwoty 77.958,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia doręczenia pozwu od dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 51,00 zł według norm przepisanych (k. 1).

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w latach od 2011 do 2013 roku strony pozostawały w konkubinacie. Dalej podał, że w trakcie trwania konkubinatu powód dokonywał spłat rat kredytu hipotecznego zaciągniętego przez pozwaną na zakup mieszkania położonego w K. (B.) oraz finansował nakłady na wykończenie tegoż mieszkania. Zdaniem powoda strony planowały wspólnie zamieszkać w tym mieszkaniu, jednakże po jego wykończeniu pozwana odmówiła powodowi do niego wstępu oraz oświadczyła, że nie chce już dłużej pozostawać z nim w konkubinacie. W ocenie powoda, pozwana uzyskała korzyść majątkową bez podstawy prawnej kosztem powoda (k.2).

W odpowiedzi na pozew z dnia 27 października 2016 r. pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 34,00 zł (k.106).

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanej zaprzeczył wszelkim twierdzeniom powoda z wyjątkiem tych, które zostały wyraźnie przyznane. Podał, iż bezspornym w niniejszej sprawie jest to, że pozwana i powód w okresie od stycznia 2011 roku do połowy kwietnia 2013 roku byli parą oraz, że w okresie od marca 2011 roku do połowy kwietnia 2012 roku wspólnie zamieszkiwali w mieszkaniu wynajmowanym przez powoda w R..

Dalej pełnomocnik wskazał, że załączone przez powoda zestawienie rzekomych wydatków na zakup i urządzenie mieszkania pozwanej położonego w K. zostało przez powoda wytworzone na potrzeby niniejszego procesu. W ocenie pełnomocnika pozwanej w okresie trwania konkubinatu stron, powód miał poważne kłopoty finansowe, co zaprzecza temu aby dysponował on środkami finansowymi umożliwiającymi mu spłatę i urządzenie mieszkania pozwanej. Wskazał między innymi, że pozwana często pożyczała powodowi pieniądze w formie gotówkowej, a powód dokonywał częściowego zwrotu udzielonych mu pożyczek wpłacając bądź przelewając kwoty na rachunek bankowy pozwanej. Jednym z tych przelewów był przelew datowany na 7 stycznia 2013 roku wykonany z rachunku bankowego powoda na rachunek bankowy pozwanej, zatytułowany jako „wpłata własna na mieszkania” opiewający na kwotę 31.000,00 zł. W ocenie pełnomocnika również i ten przelew stanowił w istocie zwrot udzielonej powodowi przez pozwaną pożyczki. Pełnomocnik wskazał także, iż do zakupu nieruchomości położonej w K. przez pozwaną doszło na kilka miesięcy po rozstaniu stron, tj. w dniu 6 czerwca 2013 roku, Nadto podał, że pozwana spłacała kredyt hipoteczny samodzielnie bez jakiegokolwiek wsparcia finansowego przez powoda (k. 106 -109).

Na dalszym etapie postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód R. K. i pozwana K. W. od stycznia 2011 do kwietnia 2013 roku pozostawali w konkubinacie oraz prowadzili wspólne gospodarstwo domowe. Przez większość czasu trwania konkubinatu strony wspólnie zamieszkiwały w mieszkaniu wynajętym przez powoda położonym w R..

W trakcie trwania konkubinatu strony zaręczyły się oraz planowały wspólną przyszłość. Strony pracowały w tej samej firmie – (...) Sp. z o.o. Powód pracował w ww. spółce na podstawie umowy współpracy zawartej na okres od listopada 2011 roku do lutego 2013 roku w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej i zarabiał w tym czasie około 10.000 zł miesięcznie. Z kolei pozwana uzyskiwała miesięczny dochód w kwocie od 5.000 zł do 13.000 zł.

Okoliczności bezsporne, nadto dowód: częściowo zeznania powoda (k. 288-289, 454-455), częściowo zeznania pozwanej (k. 289 -290,455- 456), kserokopia zdjęć– k. 3, zeznania świadka J. Z. (1) (k.321-322), częściowo zeznania świadka S. K. (k.322), zeznania świadków : J. B. (k. 378), P. B. (k. 378), P. J. (k. 379), zeznania świadka K. R. (k. 380), zeznania świadka M. W. (k. 380-381), pismo z (...) Sp. z o. o z dnia 27 października 2017 r. (k. 428)

W czasie kiedy strony były parą powód posiadał zadłużenia, między innymi zaległe zobowiązania podatkowe oraz wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Zaległości podatkowe w podatku od towaru i usług za miesiąc styczeń 2013 roku obecnie wynoszą 929, 00 złotych, a za miesiąc kwiecień 2013 roku 7.509,60 zł. Zaległości powoda wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w okresie od dnia lutego 2013 roku do września 2014 roku wynosiły 9.548,06 zł.

Dowód : częściowo zeznania pozwanej (k. 288-289, 455-456), częściowo zeznania świadka S. K. (k. 322), zeznania świadka P. J. (k. 379), zeznania świadka K. R. (k. 380), częściowo zeznania świadka M. W. (380 -381), pismo z ZUS z dnia 23 stycznia 2018 r. (k. 486), pismo z Naczelnika Urzędu Skarbowego w O. (k. 443),

W dniu 17 lipca 2012 roku została zawarta umowa deweloperska, nr Rep. A (...), w której R.F. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. zobowiązała się wybudować budynek na działce nr (...), wchodzącej w skład nieruchomości Kw nr (...) oraz wyodrębnić lokal mieszkalny oznaczony numerem budowlanym (...) i przenieść prawo własności tego lokalu oraz prawa niezbędne do korzystania z tego lokalu na pozwaną.

W dniu 30 lipca 2012 roku pozwana zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę kredytu mieszkaniowego hipotecznego (...) z oprocentowaniem zmiennym, nr (...). Wskutek zawarcia tejże umowy udzielono powodce kredytu na łączną kwotę 232 558, 41 zł. Środki finansowe uzyskane w skutek powyżej umowy pozwana przeznaczyła na zakup mieszkania w K..

Dowód: akt notarialny z dnia 6 czerwca 2013r., nr. Rep A (...)(k. 111- 128), umowa kredytu z dnia 30 lipca 2012r. nr (...) (k. 242- 255), częściowo zeznania pozwanej (k. 289 0290, 455-456), częściowo zeznania świadka M. W. (k. 380 -381),

W dniu 7 sierpnia 2012 roku powód dokonał elektronicznego przelewu na rachunek bankowy pozwanej w kwocie 13.000 zł. Przelew został zatytułowany jako „wplata własna”.

W dniu 8 stycznia 2013 roku powód dokonał elektronicznego przelewu bankowego na rachunek bankowy pozwanej opiewającego na kwotę 31.000 zł. Przelew został zatytułowany przez powoda jako „wplata własna na mieszkanie”.

dowód : wydruk z bankowości elektronicznej (k. 197), wydruk z bankowości elektronicznej (k.194), częściowo zeznania powoda (k. 289-290, 454-456), częściowo zeznania pozwanej (k. 280-290, 455-456)

Strony planowały wspólnie zamieszkać w mieszkaniu zakupionym przez pozwaną, położonym w K.. Powód w związku z tym sfinansował projekt wykończenia wnętrza mieszkania położonego w K. opiewającego na łączną kwotę 2.100,00 zł. Prace remontowe rozpoczęły się w lutym 2013 roku. Do wspólnego zamieszkania w mieszkaniu pozwanej jednakże nigdy nie doszło, gdyż w kwietniu 2013 roku na skutek odejścia powoda do innej kobiety, strony rozstały się.

Dowód: częściowo zeznania pozwanej (k. 289 – 290, 455-456), częściowo zeznania powoda (k. 288 -289, 454 – 455) zeznania świadka P. B. (k. 378), częściowo zeznania świadka J. M. (k. 378 - 379), zeznania świadka P. J. (k. 379)), zeznania świadka K. R. (k. 380), zeznania świadka M. W. (k. 380 – 381), umowa dotycząca projektu z zakresu architektury wnętrz (k.9)

W dniu 6 czerwca 2013 roku pozwana zawarła z R. N., działającym w imieniu i na rzecz R.F. (...) Sp. z o.o. umowę przeniesienia własności w wykonaniu zobowiązania wynikającego z wyżej wskazanej umowy deweloperskiej z dnia 17 lipca 2012 roku oraz umowy sprzedaży (akt notarialny z dnia 6 czerwca 2013 roku, nr Rep. A (...))Wskutek zawarcia tejże umowy pozwana stała się właścicielką lokalu mieszkalnego nr (...) posadowionego w budynku przy ulicy (...) w K., z którym związany jest udział wynoszący (...) w części nieruchomości wspólnej objętej księgą wieczystą Kw nr (...).

Dowód : akt notarialny z dnia 6 czerwca 2013r., nr. Rep A (...)(k. 111- 128),

Powód wraz ze swoją byłą konkubiną J. M. ma dziewięcioletnią córkę Z. M.. Postanowieniem Sądu Rejonowego w L. z dnia 28 lipca 2014 r. wyrażono zgodę na zmianę nazwiska małoletniej córki powoda z (...) na nazwisko (...). **Nieprawomocnym** postanowieniem Sądu Rejonowego wL.z dnia 20 września 2017 roku, sygn. akt III Nsm (...)pozbawiono powoda władzy rodzicielskiej nad małoletnią Z. oraz zobowiązano go do odbycia cyklu konsultacji psychologicznych, celem nawiązania kontaktu z jego córką oraz poddania refleksji przejawiania przez siebie zachowań rodzicielskich i ich wpływu na funkcjonowanie psychofizyczne dziecka.

Od 2014 roku powód popadł w zaległości w płatnościach świadczeń alimentacyjnych na rzecz małoletniej córki Z., zasądzonych Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ś. (...)z dnia 30 października 2009 roku, sygn. akt III RC (...), opiewających na kwotę 600 zł miesięcznie. Obecnie na skutek niewywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego przeciwko powodowi toczy się postępowanie egzekucyjne oraz postępowanie karne, które jest na etapie postępowania przygotowawczego.

Przeciwko powodowi toczą się również postępowania egzekucyjne na rzecz wierzycieli: Naczelnika Urzędu Skarbowego w O., Miasta P. i (...) Urzędu Wojewódzkiego. Powód posiada również zaległe zobowiązania wobec dwóch wierzycieli – (...) S. A. w W. oraz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na łączną kwotę 1.191,00 zł.

Dowód: częściowo zeznania świadka J. M. (k.378), częściowo zeznania świadka S. K. (k.322) dokumenty zgromadzone w aktach sprawy III Nsm (...) (k. 2-4, 40), dokumenty zgromadzone w aktach sprawy III Nsm (...) (k. 2-4, 66, k.126 -127, 190-195, 201-202, 205-218, 225 -230), dokumenty zgromadzone w aktach sprawy III RC (...) (k. 1, 44), pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w C. z dnia 26 października 2017 r. (k. 418), raport o Konsumentach z dnia 9 lutego 2018 roku (k.506 -507), pismo powoda z dnia 20 stycznia 2016 roku (k.18)

W piśmie z dnia 5 maja 2015 roku pełnomocnik powoda wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 75.000 złotych w terminie do dnia 20 maja 2015 roku zastrzegając, że inne postępowanie pozwanej może spowodować przeciwko niej wytoczenie sprawy na drogę postępowania sądowego, co może narazić ją na potrzebę zapłaty dalszych odsetek, wysokich kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa adwokackiego. Pozwana nie odpowiedziała na powyższe wezwanie.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 5 maja 2015 roku (k. 4)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów:

Sąd uznał za zasługujące na nadanie im zasadniczo przymiotu wiarygodności w zakresie zgodnym z ustalonym stanem faktycznym w sprawie zeznania świadka **P. B.** (k.378-379). W ocenie Sądu zeznania świadka były spójne, logiczne oraz spontaniczne oraz znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy. Wskazać należy, że świadek nie była naocznym świadkiem oraz podkreśliła, że większość informacji dotyczących między innymi pożyczek udzielanych powodowi przez pozwaną, przekazane zostały jej przez pozwaną. Świadek pomimo uzyskania tychże informacji od pozwanej podała Sądowi, że nie zna szczegółów dotyczących tychże pożyczek, podając jedynie że wiadomości w tym zakresie uzyskała od pozwanej („nie wiem jakie kwoty” oraz „na co nie wiem”), co wskazuje, że jej zeznania były szczerze, a świadek nie zniekształcała rzeczywistości na korzyść którejkolwiek ze stron.

Za wiarygodne w całej Sąd uznał również zeznania świadków **P. J.** (k.379) oraz **K. R.** (380). W ocenie Sądu również i zeznania tych świadków należało uznać za szczerze, spójne, logiczne oraz za korelujące z zeznaniami pozostałych wiarygodnych świadków. Wskazać jednak należy, że zeznania świadków dotyczące problemu powoda z hazardem i narkotykami Sąd uznał, że nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu zeznania świadka **J. M.** (k.378) należało uznać za wiarygodne w zakresie zgodnym z ustalonym stanem faktycznym. Za niewiarygodny Sąd uznał przede wszystkim ten fragment zeznań świadka, w których wskazała ona, że powód chciał wyłudzić pieniądze od pozwanej. W ocenie Sądu te twierdzenia świadka stanowią jedynie jej subiektywne odczucie, będące konsekwencją jej wcześniejszych negatywnych doświadczeń z powodem oraz przeszłości ich łączącej. Nadto za niezajdujące potwierdzenia w aktach sprawy należało uznać te zeznania świadka, w których wskazała ona że w trakcie kiedy strony pozostawały w konkubinacie, pozwana opłacała świadczenia alimentacyjne na rzecz córki powoda, do których był on zobowiązany. Za nie mające istotnego znaczenia dla ustaleń faktycznych oraz rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie Sąd uznał zeznania świadka dotyczące problemów powoda z hazardem oraz narkotykami. W pozostałym zakresie zeznania świadka okazały się być spójne, logiczne oraz korespondowały z materiałem zgromadzonym w aktach sprawy oraz w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy III Nsm(...), III Nsm(...) oraz III RC (...).

Sąd uznał, zeznania świadka **M. W.** (k.380) za częściowo wiarygodne. Zdaniem Sądu za niewiarygodne należało uznać te zeznania świadka, w których świadek kategorycznie zaprzeczył aby powód nie czynił **żadnych** nakładów na mieszkanie pozwanej położone w K.. Powyższe stoi bowiem w sprzeczności z zgromadzonym w aktach sprawy dowodem w postaci dokumentu, który stanowi potwierdzenie przelewu dokonanego przez powoda na rzecz pozwanej, zatytułowanego jako „wpłata własna na mieszkanie” (k. 197). Wskazać również należy, że sama pozwana przyznała, że powód opłacił projekt wykończenia wnętrza na jej mieszkanie, opiewającego łącznie na kwotę 2.100 zł, co potwierdza również dokument przedłożony do pozwu – umowa dotycząca projektu z zakresu architektury wnętrz (k. 9). Ponadto za nie mające znaczenia dla ustaleń stanu faktycznego oraz samego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie należało uznać te zeznania świadka, w których wskazał on powód miał problemy z hazardem oraz narkotykami.

Za zasługujące na nadanie im przymiotu wiarygodności w zakresie zgodnym z ustalonym stanem faktycznym należało uznać zeznania świadka **J. Z. (2)** (k. 321-322) W ocenie Sądu zeznania świadka były spójne, logiczne, szczerze oraz znalazły odzwierciedlenie w pozostałych dowodach zgromadzonych w aktach sprawy. Świadek zeznał między innymi, że strony planowały wspólnie zamieszkać w mieszkaniu pozwanej, jednakże nie potwierdził od kogo pochodziły pieniądze na wykończenie tegoż mieszkania („nie wiem z jakich pieniędzy” –k. 321). Co prawda świadek zeznał, że

powód był w stanie sfinansować remont mieszkania pozwanej na łączną kwotę około 70.000 złotych, jednakże w żadnym fragmencie swoich zeznań świadek wyraźnie nie wskazał, że powód tego dokonał.

Za wiarygodne w zakresie zgodnym z ustalonym w sprawie stanem faktycznym Sąd uznał zeznania świadka ojca powoda **S. K.** Za niewiarygodny należało uznać przede wszystkim ten fragment zeznań świadka, w którym wskazał że strony wspólnie zakupiły mieszkanie w K. oraz że powód zainwestował w jego wykończenie kwotę około 80.000 zł. W tym zakresie Sąd – mając na względzie łączącą relację rodzinną powoda ze świadkiem - dopatrywał się zniekształcania rzeczywistości przez świadka na rzecz swojego syna. Nadto zeznania te w tym zakresie nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodnym zgromadzonym w aktach sprawy. Wskazać bowiem należy, że powód nie wykazał aby dokonał większych wpłat i nakładów na mieszkanie pozwanej aniżeli na łączną kwotę 33.100 złotych. W ocenie Sądu za niezgodne z prawdą należało ocenić również zeznania świadka, w których podał że pozwana chciała wykorzystać powoda, spowodowała, że zwolnili go z pracy oraz pozostawiła bez środków finansowych. Zdaniem Sądu te zeznania świadka stanowią jedynie subiektywne odczucie świadka oraz nie zostały potwierdzone żadnymi innymi dowodami.

Zeznania powoda Sąd uznał za wiarygodne w zakresie zgodnym z ustalonym stanem faktycznym sprawy i pozostałym wiarygodnym dla Sądu materiałem dowodowym. Za niewiarygodny należało przede wszystkim uznać ten fragment zeznań powoda, w którym wskazuje, że przelew z dnia 7 sierpnia 2012 roku dokonany na rzecz pozwanej i opiewający na łączną kwotę 13.000 zł miał być przeznaczony na zakupy do mieszkania pozwanej (k.289). Stoi to w sprzeczności zarówno z tytułem samego przelewu, określonym jako „wpłata własna” oraz nie znajduje żadnego potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy. To przecież sam powód dokonujący przelewu decydował i miał pełną możliwość jeżeli tak faktycznie by tak było aby w tytule przelewu podać wpisać wpłata na mieszkanie. Również i twierdzenia powoda dotyczące rzekomych ustaleń pomiędzy stronami, iż pozwana miała zaciągnąć kredyt, a powód miał je wyremontować (k.455) nie znajduje żadnego odzwierciedlenia zarówno w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy jak i w zeznaniach wiarygodnych świadków. Nadto za niewiarygodne należało uznać twierdzenia powoda, ażeby za jego pieniądze pozwana wyremontowała swoje mieszkanie oraz że kupił jej oraz jej matce telewizory. Przedłożone przez powoda faktury, wystawiane na jego firmę nie potwierdzają jego twierdzeń w tym zakresie, gdyż nie wiadomo za czyje pieniądze zostały opłacone te faktury.

Sąd dał wiarę **zeznanom pozwanej** (k. 289 -290, 455- 456) w części zgodnej z ustalonym stanem faktycznym i pozostałym wiarygodnym dla Sądu materiałem dowodowym. W ocenie Sądu za niewiarygodny należy uznać ten fragment zeznań pozwanej, w którym wskazuje ona, że ww. przelewy dokonane przez powoda na jej rzecz stanowiły jedynie zwrot udzielonych mu wcześniej przez pozwaną pożyczek. W ocenie Sądu te twierdzenia pozwanej nie znajdują żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy. Z kolei okoliczność, iż pozwany miał duże długi również nie zasługują na walor prawdziwości bowiem z przesłanych do tut. Sądu informacji od ZUS (k.486) organów podatkowych (k. 418) pracodawcy powoda (k.428 – 440) oraz raportów z Krajowego Rejestru Długów (k.445), (...) Biura (...) (k.482-483), (...) (k. 505-506) wynika, że długi powoda nie opiewały na wysokie kwoty. Nadto wskazać również należy, że wiarygodni w tym zakresie świadkowie K. R., P. J., P. B. oraz J. M. podali, że posiadali wiedzę o długach powoda, ale nie o pożyczkach udzielanych powodowi przez pozwaną. Poza tym powód w tym czasie pracował i biorąc pod uwagę wysokość jego dochodów miał możliwość samodzielnego choćby w ratach spłacania swoich zadłużeń.

Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania sądowego w postaci **dokumentów prywatnych i urzędowych**. Strony nie kwestionowały wiarygodności przedłożonych dokumentów, a i Sąd nie znalazł podstawy aby czynić to z urzędu. Wskazać jednakże należy, że nie miały istotnego znaczenia dla ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie przedłożone przez strony faktury oraz rachunki. Na podstawie tych dokumentów, Sąd miał bowiem możliwość, że dana osoba takie materiały wtedy kupiła i za nie zapłaciła ale żadne inne przekonujące i wiarygodne dowody zaoferowane przez głównie powoda w tej sprawie nie pozwalały na ustalić, na co i przez kogo te materiały zostały zużyte i czy powód poza dokonaniem przelewem opiewającym na kwotę 31.000 zł oraz sfinansowaniem projektu z zakresu architektury wnętrz na kwotę 2.100 zł dokonał innych nakładów na mieszkanie pozwanej.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód R. K. dochodził zasądzenia od pozwanej kwoty 77.958, 90 złotych wraz z ustawowymi odsetkami naliczanymi od dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu do dnia zapłaty. W ocenie powoda pozwana uzyskała korzyść majątkową bez podstawy prawnej jego kosztem, gdyż w okresie kiedy strony pozostawały w konkubinacie powód dokonał wpłat na kredyt hipoteczny zaciągnięty przez pozwaną, spłacał ten kredyt oraz poczynił nakłady finansowe celem wyremontowania mieszkania pozwanej położonego w K.. Z kolei pozwana wniosła o oddalenie pozwu, podnosząc iż powód nigdy nie dokonał żadnych wpłat na zaciągnięty przez nią kredyt ani nie współfinansował remontu jej mieszkania. Argumentując swoje twierdzenia pozwana wskazała między innymi, że przelewy dokonane przez powoda na jej rachunek bankowy stanowiły jedynie zwrot wcześniej udzielonych mu przez nią pożyczek, gdyż powód w okresie trwania ich nieformalnego związku miał problemy finansowe oraz wiele zaległych zobowiązań.

Bezsporne w niniejszej sprawie stanowiły okoliczności potwierdzone przez strony na rozprawie w dniu 23 marca 2017 roku (k. 288). Strony zgodnie wskazały, że od stycznia 2011 roku do kwietnia 2013 roku pozostawały w konkubinacie i prowadziły wspólne gospodarstwa domowe oraz że w tym okresie dochodziło pomiędzy nimi do wzajemnych przesunięć majątkowych, w tym dokonania przez powoda na rzecz pozwanej dwóch przelewów bankowych – z dnia 8 stycznia 2013 roku w łącznej kwocie 31.000 zł oraz z dnia 7 sierpnia 2012 roku opiewającego na kwotę 13.000 zł. Nadto w trakcie dowodu z informacyjnego przesłuchania pozwana przyznała, że powód opłacił projekt architektoniczny na wykończenie remontu jej mieszkania w łącznej kwocie 2.100 zł co potwierdziła w czasie przesłuchania w charakterze strony w trybie art. 304 k.p.c. (k. 9, 289, 455).

Spornym pomiędzy stronami pozostawał tytuł wyżej wskazanych i dokonanych przez powoda na rzecz pozwanej przelewów z dnia 7 sierpnia 2012 roku oraz z dnia 8 stycznia 2013 roku. W ocenie powoda bowiem, środki pieniężne przekazane przez powoda w pierwszym z ww. przelewów miały być przeznaczone przez pozwaną na wpłatę zaciągniętego przez nią umową z dnia 30 lipca 2012 roku kredytu hipotecznego. Drugi z dokonanych przelewów – w ocenie powoda – był dokonany na zakupy do mieszkania pozwanej położonego w K.. Z kolei zdaniem pozwanej każdy z tych przelewów stanowił zwrot pożyczek udzielanych przez nią powodowi w okresie trwania ich konkubinatu. Oś sporu w niniejszej sprawie toczyła się również wokół tego, czy powód dokonał ich nakładów finansowych na prace remontowe oraz wykończenie mieszkania pozwanej, w tym zakup sprzętu elektronicznego, a także czy spłacał raty przedmiotowego kredytu hipotecznego pozwanej.

W konsekwencji rzeczą Sądu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy w okresie trwania konkubinatu stron pozwana wzbogaciła się kosztem powoda bez podstawy prawnej, a jeśli tak to w jakiej wartości. W tym celu Sąd był obowiązany zbadać, czy powód dokonał przesunięć majątkowych na rzecz pozwanej, w szczególności czy dokonał wpłat na zaciągnięty przez pozwaną ww. kredyt hipoteczny oraz poczynił inne nakłady finansowe na wyremontowanie jej mieszkania. Jednocześnie Sąd nadmienia, że wobec zgodnego podania przez strony okoliczności bezspornych, dotyczących między innymi okresu trwania łączącego ich konkubinatu (k.288) Sąd nie prowadził w tym zakresie szczegółowego postępowania dowodowego.

Strona powodowa oparła swoje roszczenie na treści przepisu statuującego instytucję bezpodstawnego wzbogacenia, tj. art. 405 kodeksu cywilnego. W tym miejscu wskazać należy, że kwestia rozliczeń pomiędzy osobami pozostającymi w związku faktycznym, nie została uregulowana w ustawie. Zawarte w Kodeksie rodzinnym i opiekuńczym przepisy dotyczące stosunków majątkowych małżeńskich, w tym rozliczeń następujących po ustaniu wspólności, nie mogą znaleźć zastosowania do rozliczeń po ustaniu trwałego związku faktycznego. Oznaczałoby to bowiem zrównanie w pewnym zakresie małżeństwa oraz związku nieformalnego, do czego brak podstawy prawnej (wskazuje się na tę okoliczność także w uzasadnieniu uchwały SN z 30.1.1986 r., III CZP 79/85, OSNCP Nr 1/1987, poz. 2; zob. też glosy do tej uchwały: L. S. - OSP nr 6/1987, poz. 117; A. S. - OSP Nr 3/1988, poz. 56; M. N. - OSP Nr 3/1988, poz. 56). Konieczność dokonania takich rozliczeń nie budzi przy tym wątpliwości. Zarówno zatem doktryna, jak i

orzecznictwo poszukują ich podstawy prawnej. Z przyczyn, o których była już mowa, w sposób kategoryczny należy wykluczyć możliwość stosowania przepisów o wspólności majątkowej małżeńskiej. Otwarta pozostaje natomiast kwestia zastosowania pozostałych uregulowań. W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowane są w tym zakresie różne stanowiska. Przykładowo można wskazać, że sąd zarówno dopuszcza możliwość stosowania przepisów o zniesieniu współwłasności (tak w powołanej uchwale z 30.1.1985 r., III CZP 79/85), jak i możliwość taką wyklucza (orzeczenie SN z 21.11.1997 r., I CKU 155/97, (...) Nr (...), s.7). Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego – wyrażonym w wyroku z dnia 16 maja 2000 r. (OSNC 2000/12/22) do rozliczeń majątkowych pomiędzy osobami pozostającymi w trwałym związku faktycznym (konkubinacie) mogą mieć zastosowanie przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu. W podstawach rozliczeń wybór właściwej podstawy zależy od dokonanych ustaleń. W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1970 r., III CZP 62/69 ("Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny" 1970, nr 4, s. 211) wskazuje się, że co do roszczeń z tytułu nabytych wspólnie nieruchomości i rzeczy ruchomych, jak również z tytułu nakładów dokonanych na te przedmioty, należy stosować przepisy o zniesieniu współwłasności, natomiast co do roszczeń z tytułu nakładów dokonanych przez jednego z konkubentów na wchodzące w skład wspólnego gospodarstwa przedmioty majątkowe należące do drugiej z tych osób, zastosowanie znaleźć powinny przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu. W kolejnych orzeczeniach Sąd Najwyższy potwierdzał, że w sytuacji nabycia przez konkubentów nieruchomości na własność jednego z nich, rozliczenie nakładów poczynionych przez drugiego powinno nastąpić na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu (por. wyrok SN z 16 maja 2000 r., IV CKN 32/00, OSNC 2000/12/222; wyrok SN z 6 grudnia 2007 r., IV CSK 301/07, OSNC 2009/2/29; por. też wyrok SA we Wrocławiu z 9 kwietnia 2010 r., IACa 222/10, OSAW 2010/4/193). W świetle powyższego mając na względzie ustalony stan faktyczny, Sąd podzielił zdanie strony powodowej i uznał, że w niniejszej sprawie najodpowiedniejszym będzie zastosowanie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu.

Zgodnie z art. 405 k.c. ten kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści a naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Obowiązkiem powoda było więc wykazanie faktu zubożenia kosztem pozwanej oraz wysokości tego zubożenia, którego wartość podlega zwrotowi. Pokreślić należy, iż reguły rozkładu ciężaru dowodu mają fundamentalne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny wykazania przez stronę obowiązku dowodzenia w zakresie przesłanek uzasadniających roszczenie.

W ocenie Sądu powód udowodnił swoje roszczenie jedynie w części. W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód wykazał, iż dokonał przysporzenia majątkowego na rzecz powódki poprzez dokonanie na jej rzecz w dniu 8 stycznia 2013 roku przelewu środków finansowych, co potwierdza zgromadzony w aktach sprawy wydruk z rachunku bankowego powódki (k. 197). Tenże przelew opiewający na łączną kwotę 31.000 zł został zatytułowany jako „wpłata własna środków na mieszkanie”, co potwierdza iż środki przekazane powódce miały być przeznaczone bądź na dokonanie wpłaty celem uzyskania przez nią przedmiotowego kredytu hipotecznego bądź też na remont jej mieszkania. Oprócz tego Sąd ustalił również, w szczególności wobec uznania przez pozwaną roszczenia powoda w tymże zakresie (k. 289), iż powód opłacił pozwanej projekt wykończenia wnętrza mieszkania położonego w K.. Powyższa okoliczność znajduje również potwierdzenie w dokumencie zgromadzonym w aktach sprawy w postaci umowy dotyczącej projektu z zakresu architektury wnętrza zawartej przez powoda (k.9). W konsekwencji pozwana niewątpliwie uzyskała od powoda, będącego jej byłym konkubentem korzyść majątkową opiewająca na łączną kwotę w wysokości 33.100 zł (31.000 + 2.100).

W tym miejscu wskazać należy, iż okoliczność że powód posiadał zaległe zobowiązania nie mogła decydować o tym, iż powyższy przelew z dnia 8 stycznia 2013 roku stanowił – zgodnie z twierdzeniami pozwanej – zwrotu udzielanych mu pożyczek. Z materiału dowodowego z aktach sprawy wynika, że pozwany posiadał w okresie trwania konkubinatu stosunkowo nieduże długi, jednakże nie zostało w żaden wiarygodny sposób potwierdzone, że pozwana pożyczła powodowi pieniądze celem ich spłaty. Wskazać w tym miejscu należy, że ani jeden z wiarygodnych świadków pomimo posiadanej wiedzy o zaległych zobowiązaniach powoda, nie zeznał ażeby pozwana pożyczła pieniądze powodowi. Nadto jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, zaległe zobowiązania powoda wobec różnych wierzycieli nie były wysokie, tym samym nie można stwierdzić, że uniemożliwiły mu one przekazać pozwanej środki finansowe w kwocie 31.000, 00 zł i zmuszały do pożyczania pieniędzy. Powód w okresie trwania konkubinatu osiągał

dochód około 10.000 zł miesięcznie co wskazuje, że - w świetle zasad logiki oraz doświadczenia życiowego - że mógł przekazać pozwanej środki finansowe w ww. wysokości i sam spłacać choćby ratami swoje zadłużenia. Wobec powyższego, Sąd uznał że pozwana nie wykazała, że takich pożyczek udzielała i że przelew dokonany w dnia 8 stycznia 2013 roku przez powoda na rachunek bankowy pozwanej stanowił zwrot udzielonej mu przez pozwaną pożyczki. Ponadto pozwana nie złożyła dokumentu żadnej z pożyczek rzekomo udzielanych powodowi, ani pokwitowań czy przelewów z których wynikałby tytuł ich zwrotu. Nadto nie określiła nawet terminów do kiedy te pożyczki miały być zwrócone. Zgodnie z art.720 par.2 k.c. umowa pożyczki, której wartość przekracza obecnie 1.000 zł. , a wcześniej przed zmianą z 8.9.16r. 500 zł wymaga zachowania formy dokumentowej – pisemnej.

Mając na względzie powyższe, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 33.100 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pozwu pozwanej, tj. od 28 września 2016 roku (k.98) – **o czym Sąd orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.** Odnosząc się z kolei co do pozostałej kwoty żądanej przez powoda, Sąd wskazuje iż na podstawie całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie powód nie wykazał aby któreś z pozostałych rozliczeń majątkowych dokonywanych pomiędzy stronami w okresie trwania ich konkubinatu stanowiła korzyść majątkową uzyskaną przez pozwaną kosztem powoda bez podstawy prawnej.

W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, że drugi z wyżej wskazanych przelewów datowany na dzień 7 sierpnia 2012 roku i opiewający na łączną kwotę 13.000 zł został zatytułowany jako „wpłata własna”, co potwierdza załączony do akt sprawy wydruk z elektronicznego rachunku bankowego pozwanej (k. 194). Tytuł tego te goż przelewu dokonanego przez powoda na rachunek bankowy pozwanej pozostawał sporny pomiędzy stornami. W ocenie Sądu, mając na uwadze nie tylko tytuł przelewu, ale również materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy, w szczególności zeznania wiarygodnych świadków nie można uznać, iż powód przekazał tym przelewem swoje środki finansowe, jak twierdził na „zakupy do mieszkania pozwanej na usługi remontowe firmy wykończeniowej” (k.289). W pierwszej kolejności zaprzecza temu sam tytuł przelewu, który w przeciwieństwie do przelewu z dnia 8 stycznia 2013 roku określony został jako „wpłata własna” , a nie „wpłata własna na mieszkanie”, w konsekwencji czego nie da się ustalić, w jakim celu powód przelał te środki finansowe na rachunek bankowy pozwanej. Nadto należy również podkreślić, że wiarygodni świadkowie, tj. świadek P. J., K. R., P. B. oraz J. M. zeznali, że nie wiedzą czy powód dokonywał nakładów finansowych na mieszkanie pozwanej. Również i świadek J. Z. (1) wskazał, że nie wiedział on z „jakich pieniędzy” strony dokonywały remontów w mieszkaniu (k. 321). Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał że powód - pomimo spoczywającego na nim ciężaru dowodu - nie wykazał, w jakim celu dokonał przelewu środków finansowych na rachunek bankowy pozwanej w dniu 7 sierpnia 2012 roku i aby stanowiło to bezpodstawne wzbogacenie pozwanej. W konsekwencji nie wykazał tytułu tegoż rozliczenia majątkowego i tym samym czy stanowiło ono uzyskaną przez pozwaną korzyść majątkową kosztem powoda bez podstawy prawnej.

Zdaniem Sądu powód nie udowodnił również, że dokonał innych przysporzeń majątkowych na rzecz pozwanej, w szczególności w postaci nakładów finansowych na wykończenie mieszkania pozwanej, spłat rat kredytu hipotecznego zaciągniętego przez pozwaną oraz sfinansowania zakupu telewizora oraz pozostałych elementów elektryczno-elektronicznych (k.1). Odnosząc się do nakładów finansowych poczynionych przez powoda na remont mieszkania w K. Sąd wskazuje, że dowodu na tę okoliczność nie mogą stanowić jedynie same twierdzenia powoda kategorycznie kwestionowane przez pozwaną oraz przedłożone przez niego faktury też kwestionowane . Te faktury podkreślenia wymaga, że w części były wystawione na jego firmę. Podobnie należało ocenić żądanie powoda odnośnie zwrotu dokonanych przez niego spłat kredytu zaciągniętego przez pozwaną oraz zakup telewizora oraz pozostałych elementów elektryczno-elektronicznych. Sąd w tym zakresie nie mógł oprzeć się jedynie na twierdzeniach powoda wskazanych w pozwie oraz jego zeznaniach nie popartych innymi wiarygodnymi dowodami. Podobnie i te twierdzenia powoda, które on winien udowodnić nie znajdują żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy.

W tym miejscu Sąd przypomina również, że postępowanie cywilne ma charakter kontrydiktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Trzeba podkreślić, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona,

która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć także należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem Sądu, z którego to prawa powinien szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierać żadnej ze stron procesu. Faktycznie działanie Sądu z urzędu powinno ograniczać się tylko do sytuacji, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna

Wobec powyższego zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się zapłaty i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia.

Co do zasady więc to na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia istnienia dochodzonego roszczenia oraz jego wysokości. Powód jednak, mimo iż był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, ciężarowi temu w całości nie sprostał. Udowodnił zasadność swojego roszczenia jedynie w części, dlatego też w **punkcie 2 sentencji wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie.**

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

Powód w niniejszym postępowaniu domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 77.958,90 złotych, a ostatecznie Sąd zasądził na jego rzecz kwotę 33.100,00 złotych, co oznacza, że powód utrzymał się ze swoimi roszczeniami w 43 % i w takiej samej proporcji należało rozstrzygnąć o obowiązku poniesienia kosztów procesu i kosztów sądowych, których szczegółowe wyliczenie Sądu pozostawił Referendarzowi Sądowemu – **o czym orzeczono w pkt 3 sentencji wyroku.**

SSO Hanna Flisikowska